Universitas Scientiarium Szegediensis
Facultas Pharmaciae

SPIRITUS

2008. december VII. évf. 4. szám

A Szegedi Tudományegyetem Gyógyszerésztudományi Karának
hallgatói és információs kiadványa

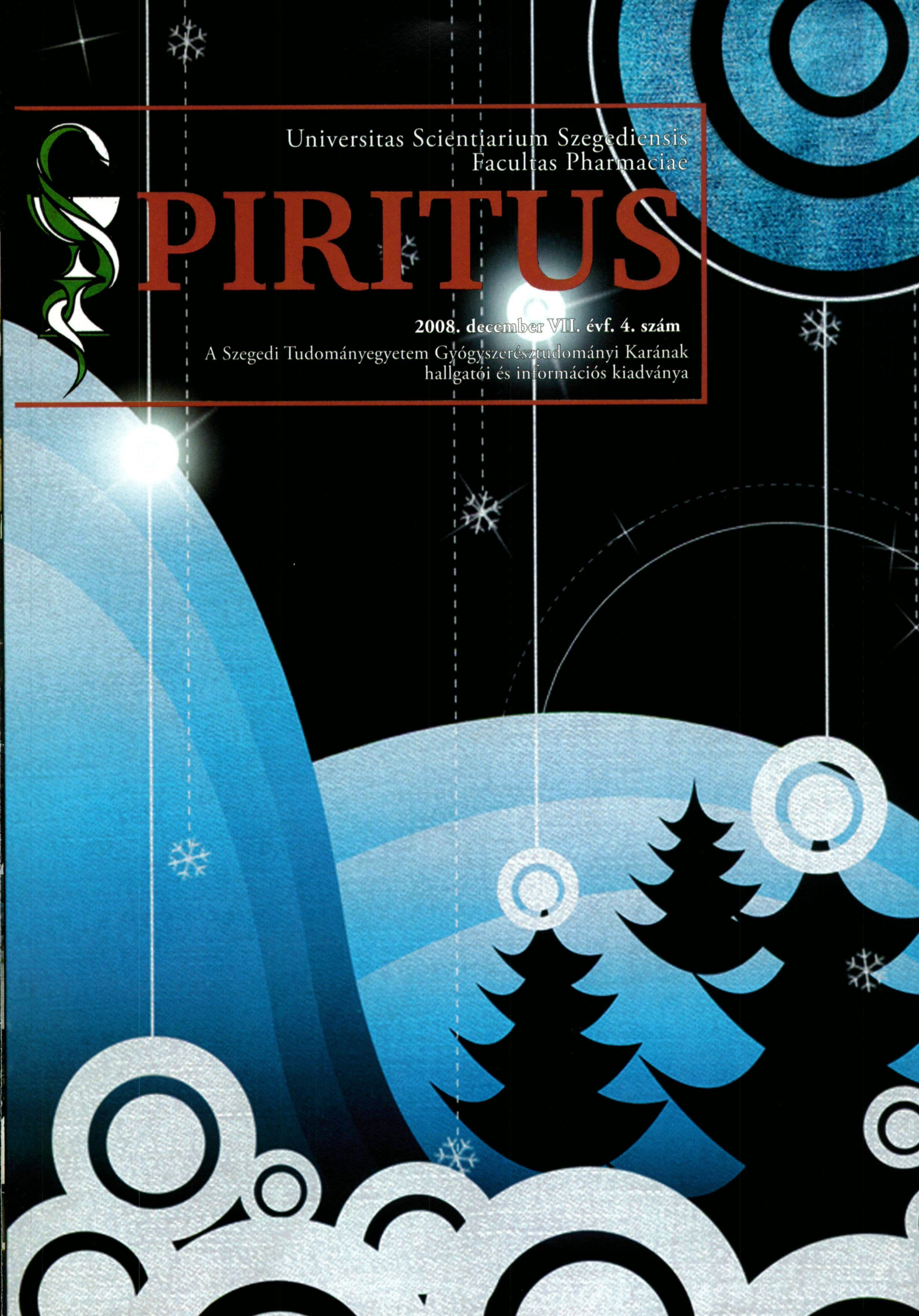

Fogász-Asszisztens-Fogtechnikus
buli

Kedves Spiritus/Pulzus Olvasók!

4 - Interjú Prof. Dr. Stájer Gézával

7 - Lettország

9 - Újra Itt Van

9 - Vers I

10 - Irány Albion

15 - Staphilococcus pharmaceuticus

15 - Vers II

16 - Disco Kultúra

17 - Ajánló

Elérkezett az idő, amikor az idei utolsó kiadványt foghatjátok a kezetekben.

Ez kinek-kinek mást jelent.

…vizsgaidőszak közeledte, év vége, fogadalmak, karácsony…

Számomra december hónapban a karácsony gondolata, közeledése a leginkább meghatározó. Még akkor is, ha egyetemista éveim óta valahogyan nem sikerült az ünnep bennem betöltött szerepének megfelelően töltenem ezeket a napokat.

Annak ellenére is várakozással tölt el ez az időszak, hogy a túlerőltetett „karácsonyi hangulat és a vásárolj a szeretteidnek LCD TV-t" már hónapokkal az ünnep előtt óriási csövön zúdul ránk. Próbálják elhitetni a karácsony mibenléte nem más, csak a fény, a csillogás, a pénz, az ajándékozás…a nyugalom, a kellemesen eltöltött családi ebéd, a társasjátékozás a tesókkal a fa alatt vagy az egymásra figyelés helyett.

Természetesen a meghitt ünneplést felváltja az évbúcsúztató kavalkád. –rosszabb esetben két vizsga között. :(

Láthatóan zsúfolt hónapnak nézünk elébe és akkor még nem is beszéltem a vizsgák előtti ZH dömpingről, amihez mindenkinek kitartó felkészülést kívánok.

A nagy rohanásban azért szánjatok egy kis időt az újság átböngészésére is.

Kellemes időtöltést, sikeres vizsgaidőszakot és áldott karácsonyt kívánok mindenkinek.

„Karácsonyi ajándék ötleteim: Az ellenségednek megbocsátás, az ellenfelednek türelem, a barátodnak szeretet, a partnerednek szívesség; mindenkinek jóindulat, minden gyermeknek egy jó példa, és végül magadnak tisztelet."

Szűcs Henriett Diána

megbízott szerkesztő

Közérdekű

Vizsgaidőszak:

2008. december 15 – 2009. január 23.

TDK-jeletkezési határidő:

2008. december 19.

Utóvizsgaidőszak:

2009. január 26 – 2009. február 1.

Kuzusfelvétel kezdete:

2009. január 25. 20.00 óra

TDK:

2009. február 19.

Szakdolgozat leadása:

2009. március 15.

Interjú Prof. Dr. Stájer Gézával

„Úgy vélem a gyógyszerészet nagyon sokat fejlődött, sokkal betegcentrikusabbá vált."

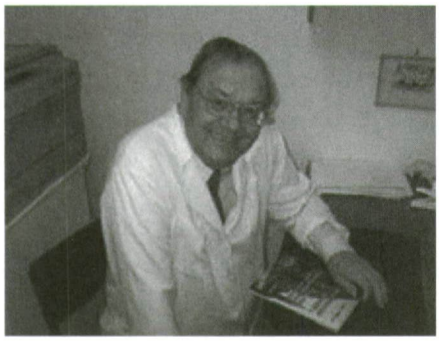

Biczók Zsuzsanna

Stájer Géza professzor úrnak 2007-ben jelent meg harmadik könyve. A Tanársegéd voltam a földszinten című könyv apropója, az hogy tavaly ünnepelte a Gyógyszerkémiai Intézet fennállásának 60. évfordulóját. Beszélgetésünk során a könyv mellett egy humoros, hallgatópárti professzort ismerhettem meg.

Magától értetődő az első kérdésem; milyen volt tanársegédként a földszinten?

Egészen más volt itt az egyetemen, talán színesebben éltünk. Az idősebb oktatókra felnéztünk. Hogy megértse, mit jelentett a tanársegéd státusza, tudni kell, hogy akkoriban három fokozatot érhettünk el; az első-, másod- és harmadosztályút. Az ember gyakornokként került az intézetbe, utána lett harmadosztályú tanársegéd, majd ahogy tudományos fokozatokat szerzett egyre feljebb került a ranglétrán. Azért írtam, hogy tanársegéd voltam, mert többek között ilyen beosztásban is dolgoztam. Egy éves patikai gyakorlatot követően lettem oktató.

Miben más ma az intézetekbe jelentkezők helyzete? Ön milyen tapasztalatot szerzett a diáksága alatt?

Úgy látom, hogy aki most kerül intézetbe, több segítséget várhat az idősebbektől. Fiatal koromban mindenki kapott egy-egy témát a professzortól, amit egyedül kellett megoldania. Doktori értekezésemet nem is tudtam volna egy-két év alatt elkészíteni, három évnél többe került, mire sikerült bizonyítanom.

Hogyan épült fel akkoriban a Gyógyszerkémiai Intézet elődje? Milyen munka folyt itt?

Az egyetemen a Szerves és Gyógyszerészi Vegytani Intézet működött. Ebből 1947-ben kivált a Gyógyszerészi Vegytani Intézet, és 1951-ben az önállósodott orvosi egyetemre került. A korábbi képzés szerint, egy egyetemi év után a gyakornokok az úgynevezett tirocinális vizsgával gyógyszertárban dolgoztak még két évig, majd visszakerülve az egyetemre hallgatták a szaktárgyakat. A gyakornokoknak, ebben a rendszerben, a szervetlen kémiát dr. Kőszegi Dénes professzor adta elő. Később az Intézetbe került Salgó Éva, aki másokkal a gyakorlatokat tartotta. Itt és később a gyógyszerészi kémia tárgy keretében, a hallgatók hagyományos gyógyszer vizsgálatot végeztek, amihez szükség volt jó kézügyességre és megfigyelőképességre. Ez nem meglepő, mert az intézetben alig voltak műszerek, vagyis nem lehetett spektrofotometriás vagy kromatográfiás méréseket végezni. Ebben az időszakban szerveződött Kőszegi professzor vezetésével az analitikai csoport, valamint Vinkler Elemér irányításával a szerves kémiai részleg. Az idő telt, a két csoport kutatási területe eltérő irányba haladt. A preparatív részleg aztán 1964-től, Vinkler professzor tanszékvezetése idején, kénvegyületekkel és heterociklusok szintézisével, emellett színreakciók kidolgozásával is foglakozott. Sikerült például a glutetimid azonosítását megoldani. De módszert dolgoztunk ki a fenilbutazon identifikálására és kvantitatív meghatározására. Mára azonban a színreakciók kimentek a divatból.

Ettől függetlenül a Gyógyszerkönyvben még megtalálhatók bizonyos színreakciók.

Igen, hiszen a patikai gyógyszerészek máig használják ezeket, habár már nagyon kevés magisztrális készítmény kerül a betegekhez.

Professzor úr említette, hogy az ön idejében bizonyos gyakorlati évek után következtek a szakmai tárgyak. Mit gondol, miben változott azóta az oktatás maga és a szemlélete?

Úgy vélem a gyógyszerészet nagyon sokat fejlődött, sokkal betegcentrikusabbá vált. Korábban például főleg azokat a szerves vegyületeket oktattuk, amelyek a gyógyszerkönyvben hivatalosak voltak. Csak később került előtérbe az a szemlélet,

hogy minden gyógyszertárban lévő anyagot elvileg ismernie kell a hallgatónak. Ezt Vinkler professzor úr kezdte, és Bernáth prof is ennek szellemében tanított. Jogosan kérdezhetné valaki, hogy miért kell ez. A szakembernek sokkal többet jelent, ha egy vegyületnek ismeri a szerkezetét, mert még ha nem is tudja azonnal lerajzolni a képletet, tudja az alapvázat, és ebből következtetni lehet más szerekkel való rokonságra, vagy például a bomlékonyságra.

De sajnos a hallgatókban a képletek nem maradnak meg hosszú ideig!

Vegyük azt az abszurd állapotot, hogy a hallgatónak nem kell képletet tanulnia, csupán annyit tud, milyen a szer külleme és hogy oldódik-e vízben. Ezzel az ismerettel nem sokat lehet kezdeni. Hiszen a hallgató tanulmányai után gyógyszerszakértő lesz, amihez fontos, hogy a molekulát kémiailag el tudja helyezni a többi közé. Ha fogalma van arról, hogy körülbelül milyen szerkezetű, akkor a hozzá hasonlóakhoz képes csoportosítani. Természetesen nem várható el, hogy ismerje minden vegyület természetét, például, pontos metabolizmusát, de valamennyi tudása kell legyen róla. Jó lenne, ha csak a legfontosabbakat tanulná, és a többit elég lenne csupán a felismerés szintjén ismerni, hogy ha találkozik vele a praxisban, tudja, mi az.

Visszakanyarodnék a könyvéhez. Milyen inspiráció vezetett a könyv ötletéhez? A könyvet szakmai könyvnek, esetleg egy könnyed olvasmánynak tekinti?

Fontos tudni, hogy a Gyógyszerkémiai Intézet a karon a második, ami önálló egységgé vált. Úgy érzem, hogy ezért tiszteletet érdemelnek az elődök. Szerencsés vagyok, hiszen 1954-től kezdve, a Kar hallgatójaként emlékszem az itt dolgozó tanárokra és munkájukra. Ezért úgy döntöttem, hogy nem csak az intézet életét írom le, hanem egy kicsit többet: milyen emberek dolgoztak itt, mindenki olyan tökéletes volt-e, mint ahogy az ember hallgató korában elképzelte, voltak-e emberi gyarlóságaik. Rájöttem, hogy sokkal jobb, ha az élményeimet írom le. A könyvben kitérek arra, hogyan kerültem ide, néhány eseményt feltüntetek a múltamból, de nagyrészt azt foglaltam össze, miként láttam hallatóként és fiatalként az intézetet, milyen volt a hallgatóság akkoriban, mennyire volt nehéz a vizsga, mit foglalt magában a gyógyszerészi kémia. Munkámat talán önéletrajzi naplónak lehet tekinteni. A könyv elején szerepelnek a hivatalos adatok, köztük az itt dolgozók, eredményei, amit azután élményeim és történetek követnek. A könyv írása közben furcsa dolgot tapasztaltam, mégpedig azt, hogy mindenki máshogy emlékszik a múlt eseményeire. Szendrei professzor úr említi az előszóban, hogy bár évfolyamtársak voltunk, ő máshogy élte meg a szituációkat. Úgy írtam meg a fejezeteket, hogy megpróbáltam mellőzni a politikai helyzetet, és nem foglalkoztam olyan történettel, amely bárkit hátrányosan érintene. Nem mondok ítéletet volt és jelenlegi munkatársaimról, mert nem érzem különbnek magamat náluk.

Egy fejezet szól a dékáni korszakáról. Milyen feladatok vártak Önre?

A dékánságom pont a privatizáció idejére (1991-1997) esett. Számos szakmai döntést kellett hozni, többek között szakirányokat és több új tárgyat vezettünk be. Úgy éreztem, az akkori oktatás már nem felelt meg a szakmai és társadalmi követelményeknek, és nem volt elég gyógyszerészi. Míg a kezdetben a kémia állt az oktatás első helyén, mára más lett elsődleges fontosságú szakmai alap. Gondolom, érdekes hallani ezt egy kémikus szájából! Véleményem szerint, ma a beteggel való gyógyszerészi kapcsolat kialakítása a legfontosabb. A gyógyszerész legyen felkészült, hogy a gyógyszerekről és a betegségekről kapásból szakmai véleményt adjon, és a beteg kérdéseit képes legyen megválaszolni. Úgy vélem, a gyógyszerészetnek azt a részét kell fejleszteni, ami a betegségekkel és azok gyógyszeres terápiájával foglakozik.

Milyen fogadtatása volt a könyvnek?

Kétszáz példányban jelent meg. Nem túl nagy szám. Örülök, hogy Fülöp dékán úr támogatásával sikerült pénzt kapni a megjelentetéshez. Fontos leszögeznem, hogy a célközönség nem a hallgatók voltak, hanem a karon dolgozók. Úgy érzem, hogy a könyvet kedvezően fogadták. Nagyon jól esett, amikor valaki

azt mondta, hogy ebből musicalt is lehetne írni. Szerencsés, ha az embernek van mondanivalója, és ezt szavakba tudja önteni, és működik az emlékezőtehetsége. Titokban azt remélem, hogy majd megírják a Tanársegéd voltam az első emeleten, ... másodikon, ... a harmadikon folytatásokat. Szeretném, hogy ha valaki száz év múlva kezébe veszi ezt a könyvet, akkor lássa, milyen élet zajlott itt. Egyes részeken jókat lehet nevetni, úgy is írtam, hogy szórakoztatók legyenek. Ha sok pénzem lenne, alapítványt tennék, amely díjazná a hallgatók vagy az oktatók frappáns, szellemes mondatait, amik szállóigévé válhatnak. Mert egy kar történetéhez ez is hozzátartozik, nemcsak a tudományos ismeretek, hanem, hogy ki mennyire művelt és mennyi humorérzékkel áldotta meg a sors.

A kutatás mellet hogyan fér idejébe az írás?

Az az igazság, hogy experimentálisan már nem kutatok, 2006-ban lettem nyugdíjas. Az azóta megjelent közleményeim anyaga még aktív időszakomban született. Laborba már nem szívesen megyek ki. Nehéz azt megélni, hogy nyugdíj után az ember légüres térbe kerül. Szakmai dolgokkal csak irodalmazáskor foglalkozom. És feladtam azt a valahai elképzelésemet, hogy egy új gyógyszert szintetizáljak. Ehhez ugyanis nagyon nagy szerencse és sok pénz kell.

Önnek ez már a harmadik könyve. Könnyebb volt ennek a megírása, vagy mindegyiknél ütközött nehézségekbe?

Erre nehéz válaszolni. Mondok egy orvosi példát. Amíg az ember bicskával szemet operált, nem volt tudatában, milyen komplikált műveletet végez. Aztán fejlődött a tudomány, és az írójelölt is rájött munkája közben, mennyi mindent kell megtanulnia. Bizonyos szempontból ennél könnyebb helyzetben voltam, mert tudományos cikkek írásában volt rutinom. Rengeteget tanultam olyan tekintetben, hogyan kell felkelteni a figyelmet, miként lehet olvasmányosan írni. Rájöttem, vezetni kell az olvasót, és kézen fogva vinni más területre, más történetbe. Lehet, hogy könnyebb lett volna, ha szakemberrel leülök és megbeszélem, mire kell odafigyelni. De mivel nem volt ilyen, magamnak kellett módszert kidolgozni.

Utolsó kérdésem az lenne, hogy hogyan látja a gyógyszerészet jövőjét?

Szakmailag lehangolónak, de egyáltalán nem reménytelennek. Büszke vagyok arra, hogy Magyarországon a gyógyszerészi gondozás gondolatának elvi szülőatya lehettem. Az új irány külföldről származik, ahol az orvosi team munkáját a gyógyszerész szakmai tudásával segítette. Kiderült, hogy ez a klinikai gyógyszerészet csak a gyógyszerészi gondozás részeként fejlődhet tovább. Tehát a beteggel való törődés, betegségének figyelése, a gyógyszerek és a betegségek beható ismerete a gyógyszerészek fő feladat. Nem a diagnosztizálás, hanem hogy mindent tudjanak a betegségről és a terápiáról. Főleg azt, mivel lehet gyógyítani, mennyivel előnyösebb az egyik szer a másiknál, milyen dózisban adható, miféle kölcsönhatások, mellékhatások léphetnek fel. Manapság ez a legfőbb gyógyszerészi teendő. Úgy látom, hogy a gondozás szerteágazó terület, és meg merem kockáztatni, hogy sokkal szélesebb, mint a betegégség felismerésének folyamata. Az orvosnak a diagnosztizálás a legfőbb feladata, míg a gyógyszerek ismerete és a pontos a terápia részben a mi területünk. Viszont két dolgot ne hagyjunk figyelmen kívül! Az egyik az, hogy a szélesen elterjedt internetes gyógyszerforgalmazásnak gátat kell szabni. Nagyon rossznak tartom, mivel nem szükséges hozzá vény, és hamisított gyógyszerkereskedés forrása is lehet. A másik gond, a valaha jelentős szakmai egyéniséghez kötött gyógyszertárak megszűnése, hiánya. Ma már gyakorlatilag bárki gyógyszertárat nyithat, akár ötven méterre a másiktól. Kereskedői gondolkozással akár a betegek megtévesztése is eszközzé válhat, és a lényeg nem a velük való törődés lesz. Ebből a szakmai válságból természetesen nemzetközi szinten is keresik a kivezető utakat. Még egyet! Azt tapasztalom, hogy külföldön a nagyobb gyógyszertárak gyógyszer előállító kisipari helyekké alakulnak. Ez azt jelenti, hogy kifejlesztenek egy saját készítményt, és azt forgalmazzák. A gyógyszerészet történelmében már volt ilyen korszak, de úgy gondolom, ebből nem lehet meggazdagodni.

Köszönöm a beszélgetést!

Lettország a gyönyörű hanzavárosok hazája

Deák Bea

Már december óta lázasan szerveztük nyári gyakorlatunkat. Meghallgattuk a HUPSA tagok által szervezett előadást és élménybeszámolókat, befizettük a tagdíjat, és kitöltöttük a jelentkezési lapot a SEP-re (Student Exchange Programme). Ezután már csak várnunk kellett, vajon melyik általunk választott ország fog visszaigazolni, hogy szívesen fogadnának minket.

Február végére meg is kaptuk a választ a lett szervezettől. Nagyon örültünk neki, hogy évfolyamtársammal, Rékával ugyanoda kerültünk, mindketten Rigában kaptunk helyet. A nyár folyamán kiderült az is, hogy lesz még egy magyar társunk a SOTE-ról. Augusztus 1-jén indult a gépünk Bécsből. Rigában landolva meglepve tapasztaltuk, hogy milyen kellemes az időjárás, már-már nyárias, holott a neten utánanézve húsz fok felett ritkán jár a hőmérséklet. (megemlíteném, hogy ez volt a csúcshőmérséklet ottartózkodásunk alatt). Már 1. este szerveztek nekünk a helyi lett gyógyszerészhallgatók egy kis összejövetelt. A gyönyörű óvárosban akadt nem egy hangulatos lokál, amiket sorra végiglátogattunk, miközben egymással és a helyiekkel ismerkedtünk. Másnap korán reggel elutaztunk Ventspilsbe, egy tengerparti kis városba, ahol éppen egy hatalmas fesztivál zajlott a hétvégén. Volt ott felvonulás, koncertek, kirakodóvásár, virágkiállítás, és nagyon jó hangulat. A csodálatos hanzaváros utcáin sétálva mintha egy múltszázadi filmbe csöppentünk volna. Az esténk is jól sikerült, még rendőrautóval is utazhattunk. Mi csak útbaigazítást kértünk, de végül elvittek minket a keresett helyre. Hát nem segítőkészek? Itt említeném meg, hogy a közrend jóval magasabb szinten áll Lettországban, mint nálunk. Utcán alkoholt fogyasztani tilos, az üzletekben pedig nem lehet szeszesitalt vásárolni 22 óra után.

Rigában a patikám egy bevásárlóközpontban helyezkedett el, ahova egy cseh lánnyal kerültem. Az oktató gyógyszerészünk nagyon barátságos volt, szívesen mesélt nekünk az ottani egészségügyi rendszerről, és kíváncsi volt arra is, hogy Magyarországon mi minden más. Az ottani patikák nagyon kis része foglalkozik magisztrális készítményekkel, és nagyrészt önkiszolgáló rendszerben működnek. Csak az erős szerek vannak a kiadó mögött. De mivel fizetni úgyis a gyógyszerésznél kell, ezért a beteg-gyógyszerész kontaktus itt sem marad el. Nagyon sok, pici gyógyszertár van, és azok főleg patikaláncok tagjai.

A második hétvégét Vilniusban, Litvánia fővárosában töltöttük. Állandó útitársunk volt a két portugál hallgató, és így öten utazgattuk körbe a balti vidéket. Ott tartózkodásunk alatt kb. húsz esküvőt láttunk, ami elég meglepő magyar szemmel. Rengeteg gyönyörű templomuk van, amiben félóránként újabb párt adtak össze, és jónéhány kézfogó nyilvános volt, be is néztünk egyre. Ami szintén furcsa volt számunkra, hogy méregdrága autók sora közlekedett az utcákon, rácáfolva azon elképzelésünkre, hogy orosz utódállamként szegény ország. Igaz ez Lettországra és Észtországra is. A lettek pénze pedig ráadásul majdnem olyan erős, mint az angol font.

Tehát a gazdaságuk elég erősen fejlődik.

A harmadik hétvégénket Észtországban, Tallinban töltöttük, ahonnan egy napra áthajóztunk egy tíz emeletes tengerjáróval Finnország fővárosába, Helsinkibe is. Tallinban összebarátkoztunk három olasz és hátom svájci fiúval, akikkel közös főzőestet rendeztünk, végigkóstolva nemzeti borainkat is. A tokaji mindenkinél befutó volt. A gyönyörű hanza épületek és a macskaköves utcák itt is nemzeti jellegzetességek. A hétvégi kirándulásokat magunk szerveztük, megvettük a buszjegyet, a szállást pedig interneten foglaltuk. Egy hostelben aludtunk, ami rendszerint a belvárosban, az óvárosban volt, és kb. tíz euróba került mindenhol egy éjszaka. Ráadásul kíváló alkalom arra, hogy új embereket ismerjünk meg, mert Kanadától kezdve Finnországon át Portugáliáig nagyon sok országból találkoztunk világjáró fiatalokkal.

A következő két hetünkre elég rossz hatással volt, hogy szinte megállás nélkül esett az eső, a hőmérő higanyszála is csak ritkán kúszott tizenötfok fölé. Jobb elfoglaltság híján végiglátogattuk Riga összes múzeumát, és betekinthettünk több gyógyszergyár működésébe. Voltunk egy homeopátiás gyárban is. Rendeztünk egy national dinner party-t, amikor minden ország képviselői elkészítették valamelyik nemzeti ételüket.

Mi a hortobágyi húsos palacsintával rukkoltunk elő, és mitagadás, osztatlan sikert aratott. A magyar pálinka pedig felvette a versenyt a cseh Beherovkával és a portói borral is. Csak kirándulásunk végén sikerült két magyarral találkoznunk, ami azt mutatja, hogy nem túl ismert turistacélpont a magyarok körében ez az ország, de aki idelátogat, az biztos hogy csak szép emlékekkel tér haza, hiszen gyönyörű a balti vidék.

Utolsó héten még bevásároltunk lett különlegességekből az itthoniaknak, vettünk Laima csokit, borostyán ékszereket és Riga Balzsamot. E-mail címet cseréltünk a többi cserediákkal, és már meg is egyeztünk egy prágai újratalálkozásban. Tehát mindenkinek csak ajánlani tudom, hogy próbálja ki egyszer ezt a csodálatos lehetőséget, hogy külföldön töltse a nyári gyakorlatát, és garantáltan örök életre szóló élménnyel fog gazdagodni.

Újra itt van

Vers I.

Roza Orsi

Minden év ugyanazon napján köszönt be a karácsony. A szeretet ünnepe. És az öngyilkossági esetek számának tetőzése.

Végletes egy ünnep. Vajon kik vannak többen? A boldogok, az elkeseredettek, a színlelt boldogok..? Valószínűleg erre soha nem lesz reális statisztika, mert sokan tobzódnak a külvilág felé mutatott díszlet mögött. Megszokott mozdulatsorok, szokásos párbeszédek, udvariassági látogatások, erőltetett mosolyok. És este mikor senki nem figyeli már az arc rezzenéseit, előbújik a szomorú tekintet ami egész nap rejtőzni próbált. Ha valaki megkérdezi őket, hogy vannak, sokszor csendül fel, az elégedett vagyok, és a minden rendben üres frázisa; de a boldog vagyok-ot hányszor halljuk? Karácsonykor valamiért a sok boldogság körülöttünk ráébreszt arra, hogy valami hiányzik még. Életek elszalasztott pillanatai elevenednek meg és nyernek értelmet: ha akkor úgy, akkor most biztos máshogy lenne... Miért nem tudunk maradéktalanul boldogok lenni, miért az örök elégedetlenség, miért nehéz megbékélni a sorssal? rosszul lehetünk „bekötve". Valami mintha megrontaná az emberiséget miután elér egy bizonyos kort, amikor felnő.

Mindenki máshogy éli meg a karácsonyt. Nem lehet kategóriákba sorolni, mert minden kategóriába lenne átfedés. Minden karácsony is más. Hozzásimul a jelen helyzethez, és felerősíti a per pillanat érzeteket. Tehát a karácsony egy erősítő. Ha magányos vagy magányosabb leszel, ha imádod a családod, akkor szenteste repesni fogsz az örömtől, ha nyomaszt egy szerinted félresiklott élet terhe, akkor felfedezni véled a döntő pontokat ahol vereséget szenvedtél. Ha boldog vagy, elhalványulnak a gondok, és az öröm színesebb és elevenebb lesz mint máskor. Persze ez csak szemezgetés a rengeteg variáció közül ami ilyenkor megtörténhet, és megtörténik.

Én őszintén szólva imádom a karácsonyt. A dalokat, az illatokat, a fényeket, még az udvariassági összejöveteleket is. Szeretem ahogy meglátszódik a leheletem a hidegben, és a minden évben, már-már minden szavában egyező, ismétlődő pásztorjátékokat is. Ennek ellenére sosem volt két egyforma. Nem mindig jött ki a vártak szerint a lépés, sok karácsonykor zendült a soha többé zárszava gondolataimban, mégis minden évben hiszem, hogy ez most jó lesz, nagyon jó. És van amikor megtörténik, amikor csodálatos. Ezért érdemes mindig hinni benne, mert ha már egy alkalommal is megtapasztalod...! Szerintem vannak az életben pillanatok, amikor minden lelassul, mint a filmekben, csak nézel körbe-körbe, kívülállóként, és mégis a történetben szerepelve és érzed hogy teljesen kitölt egy érzés : boldogság? Nagyon ritkán történik meg az ilyesmi, de mivel a karácsony egy erősítő, ezért ekkor nagy a valószínűsége. Úgyhogy mint minden évben, most is lankadatlanul várom, hogy beköszöntsön, bármit is tartogat: a karácsony.

Mi van ha az életed álmodozva éled?
Ha a való világ nem érint meg téged?
Ha a te mesédbe magad jobban érzed.
Nem hiszem hogy bűn lenne vagy átok.
Egyszerűen elképzeltem egy jobb világot.
Egy olyan hely ahol minden percben madarakat látok
és mindig nyílnak virágok.
Az emberek kedvesek és mindenkit szeretnek.
És soha, sohasem betegek...
A nagy ő tényleg fehér lovon jár,
és mindig, mindenkinek jut egy pár.
Az állatok beszélnek és élnek, varázslények.
Az álmok és a vágyak életre kelnek...
Igen egy ilyen világban éldegélek.
Ha ezt meghallják sokan mondják:
Szegény lány álmokba ringatja magát...
De én csak nevetek, nevetek...
legalább nekem van hova menekülhetek.

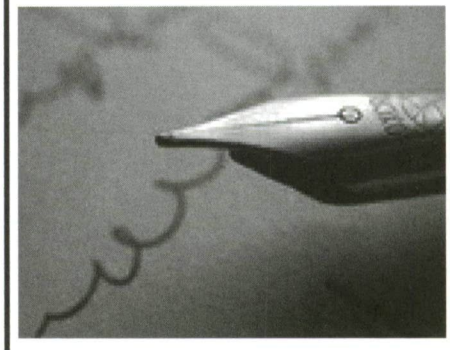

Irány Albion

Udvari Máté

November közepén egy érdekes előadást hallgathattak meg az érdeklődők Karunkon. Témája a gyógyszerészek és orvosok angliai munkavállalása volt, a jó nevű munkaerő-közvetítő cég, az A-TEAM Kft. szervezésében. Munkatársukkal, Velez Csabával az előadások előtt folytatott, remek hangulatú, kötetlen beszélgetésünkből mazsoláztam.

Csaba: Talán azzal kezdeném, hogy röviden összefoglalom, miről esik szó az előadás során. Címszavakban: gyógyszerészi állások Angliában, lehetőségek, a kiutazás procedúrája; beszélni szeretnék a diploma fogadásáról, a regisztrációról, a dokumentumok kiadásának feltételeiről és egyáltalán arról, miért van szükség Angliában ennyi gyógyszerészre. Az előadást egyfajta gondolatébresztőnek szánom. Beszélni fogok a kinti munkavállalás előnyeiről és hátrányairól is – ebben a már visszatért gyógyszerészek beszámolóira támaszkodom. Megemlíteném, hogy cégünk fiatal orvosokat is közvetít. (diploma után minimum 1 év gyakorlat.)

Spiritus: Aki hozzátok fordul, cégeknél vagy magánpatikákban kaphat munkát?

Cs: Jelenleg egy munkaadónk van, a Boots, Anglia legnagyobb gyógyszer-áruházlánca, amely 5000 gyógyszerészt foglalkoztat. Ez hatalmas szám. Hány gyógyszerész van Magyarországon? Tízezer?

S: Körülbelül hat-hétezer kamarai tag van, tudtommal.

Cs: Egész jól saccoltam. Akkor akár úgy is mondhatjuk, hogy a magyar kamara háromnegyede náluk dolgozik.

S: Az A-TEAM konkrétan miben segít a kiutazni vágyóknak?

Cs: Szolgáltatásunk a munkavállalónak ingyenes, egy EU-törvény szellemében nem lehet munkaközvetítésért díjat számlázni a munkavállalónak. Emellett elég aktívan „kint vagyunk a területen": regisztrálva vagyunk a megfelelő szervezeteknél, így lehetőségünk van tréningeket tartani, gyakorlatilag angol nyelven folyó gyógyszerészi oktatást végezni, ezért akkreditációs pontokat adni. Sorolhatnám még.

S: Ha már az A-TEAM-ről beszélünk, hadd kérdezzek valami személyeset is! Te hogy kerültél kapcsolatba ezzel a céggel?

Cs: Pszichológiát végeztem Kolozsvárott. Ausztriában dolgoztam egy pszichológusi rendelőben gyakornokként, majd később egy osztrák fejvadászcéghez nyertem felvételt. Innen vezetett utam az A-TEAM-hez.

S: Tulajdonképpen Te magad mivel foglalkozol az A-TEAM-nél?

Cs: Eredetileg a gyógyszerészek közvetítésére szerződtem. Tehát bejött a gyógyszerész az interjúra, és onnantól kezdve egészen addig, amíg alá nem írta a szerződést Boots-szal, én kísértem.

S: Vagyis őrangyali munkakört láttál el.

Cs *(nevet)*: Valahogy úgy. Probléma esetén hozzám fordulhattak a reménybeli munkavállalók. Azóta több irányváltással úgy alakult, hogy én a közvetítésben már nem veszek részt, tehát kikerültem kapcsolattartónak az egyetemekhez, kamarákhoz, illetve más diák- és szakszervezetekhez. A napi szintű kommunikáció megszervezése, a jelöltekkel való kapcsolattartás a feladatom. Ez egy kimenős munka, marketing, hirdetések, satöbbi. Továbbá ha valaki felkeresi az irodánkat, én vagyok az, akit a munkatársak azonnal felhívnak telefonon, én pedig igyekszem minél tömörebben, mégis minél jobban informálni az ügyfelünket. Utána kezdődik a napi kommunikáció, és akkortól már a kollégák veszik át a jelentkezőt. Ők szervezik be az interjúkra, tréningekre. Nagyon

ateam
health recruitment

sok tréninget szervezünk, egyszeri alkalmakat, amikor intenzív szemináriumot tartunk. Példát is mondanék: most nyáron volt egy nagyon sikeres, három napos rendezvény, amelyen gyakorlatilag végigtárgyaltuk a gyógyszerészi gondozást. Nem tankönyvi mélységében, de azért hasznos, aktív, moderált foglalkozás volt.

S: Amolyan gyógyszerész-beteg szerepjátékkal?

Cs: Így van. Mondjuk, nálatok ezt nem kell bemutatni, a szegedi Kar híres a gyógyszerészi gondozásról. Nem mellékes, hogy Angliában ennek a tárgynak – tudásnak – hatalmas jelentősége van, és Magyarországra is be fog jönni ez a rendszer, nagyjából talán három-öt év múlva. A nagy láncok megvannak, már csak a betegek szemléletváltásának kellene bekövetkeznie.

S: Arra gondolsz, hogy a beteg a gyógyszerészre „kis orvosként" tekintsen?

Cs: Pontosan. A gyógyszerészi gondozás azért kiemelten fontos, mert ha ez hiányzik, a gyógyszerészt – és ezt a legtöbb gyógyszerész érzi is a saját bőrén – sokszor nem tekintik egészségügyi szakembernek, hanem (csúnyán mondva) egy diplomás eladónak. Angliában a gyógyszerész orvosszámba megy. A háziorvos teljes praxisa a gyógyszerész háttérmunkájára épül, mivel annyira túl vannak terhelve az orvosok, hogy különben nem tudnák ellátni a betegeket. Épp ezért minősül gyógyszerész tulajdonképpen háziorvosnak; a beteg nem *egy gyógyszerészhez*, hanem *a gyógyszerészéhez* megy be. A gyógyszerész elég jól ismeri a betegeit, tudja, kivel mi történt, gyakorlatilag megvan a maga pacientúrája.

S: És ez körülbelül hány beteget jelent? Meg lehet ezt saccolni?

Cs: Pontos számot nem tudok, de nagyjából akkora, mint egy orvosé. Csak természetszerűleg valamivel bővebb annál. Viszont a gyógyszerész aktívan részt vesz a gyógyító munkában, erre példa, hogy bizonyos esetekre joga és lehetősége van receptet írni.

S: Melyek ezek a területek? Gondolom, az enyhébb kórképek...

Az asztma, például. Vagy mondjuk az egyéb allergiás betegségek. Lehetőség van speciális képesítést szerezni egyetemi oktatás keretében 1-2 év alatt, és ez a továbbképzés adja meg a jogot arra, hogy a gyógyszerész az adott területen receptet írhasson. Magyarországon ez még egyelőre science fiction.

S: Te magad töltöttél hosszabb időt Angliában?

Cs: Nem. Leszámítva, hogy még régen voltam kint egy nyelvtanfolyamon, illetve mostanában volt alkalmam megismerni az ottani kollégákat.

S: Csak azért dobtam föl ezt, mert arra gondoltam, jó lenne kihegyezni ezt az interjút azokra az érdekességekre, amelyek nem biztos, hogy belefférnek az előadásba. Például, hogy mi az az angol kultúrában, amit egy magyarnak nehéz megszoknia? Hogy lehet könnyebben beilleszkedni?

Cs: Könnyen beilleszkedni a lengyel közösségekbe lehet, ők nagyon közel állnak a mi mentalitásunkhoz. Nem beszélve a közös történelemről. Persze nehézség, amikor egyedül megy ki a gyógyszerész, mert hát ugye többségében frissen végzettekről beszélünk, viszont ennek van kultúrtörténeti hagyománya is. Kivándorolnak, mint a középkori céhes legények...

S: A mesterré avatás előtt...

Cs: Így van. És egy új kultúrát hoznak vissza, teljesen másképp kommunikálnak a betegekkel. Nem azért, mert ők mások – a rendszer más, amelyben eltöltöttek két évet gyakorlatilag kezdő koruktól. A kereseti lehetőség egy dolog, de maga a szakmai tapasztalat az, ami sokat ad. Folyamatosan települnek a patikaláncok, és igényelni fogják az olyan munkatársakat, akik ismerik ezt a munkakultúrát. Épp ezért, akik visszajöttek,

itthon is magasabb fizetéssel kezdhetnek.

S: Egy pillanatra még visszakanyarodnék: meg tudjátok oldani családok, akár kisgyermekes családok kiutazását is?

Cs: Meg. Most is van két ilyen jelöltük. Ez a része ugyan nem ránk tartozik – nekünk az a feladatunk, hogy a munkaadóval kommunikáljunk, aki pedig a gyógyszerészre kíváncsi –, de az ottani fizetésből könnyedén el lehet tartani a családot.

S: Úgy értem, hogy azért a család kiutaztatásakor lehetnek nehézségek, mondjuk ha a párja is munkát keresne, de nem gyógyszerész vagy orvos... ebben tudtok segíteni?

Cs: Aktív segítséget sajnos nem tudunk adni, információ adásával segíthetünk.

S: A lakásokkal mi a helyzet? Gondolom, bérlakásokat szoktak kivenni a kiutazók, nem vásárolnak...

Cs: Persze, mert a lakásvásárlás odakint fizikai képtelenség. Borzasztóan sokba kerülne. A bérleti díj így sem olcsó, egy szobáért 300-450 font, plusz a rezsi. De a fizetésből könnyen ki lehet fizetni még ezt az összeget is, ráadásul az első havi szállást a munkaadó fizeti. Ez egy hotel vagy panzió, és ez idő alatt lehet lakás után nézni. Tehát nem kell itthonról keresgélni.

S: Ez nagy könnyebbség.

Cs: Abszolúte. Ki van ez találva: a munkaadó erősen támogatja a külföldiek beutazását. Kezdéskor kapsz egy bankkártyát, rajta 3000 fonttal. Ez ún. „interest free" kölcsön, vagyis kamatmentes. Ez nagyon jól jön, amikor le kell tenni – mondjuk – egy három hónapos kaúciót a lakásért.

S: Ezt az összeget a Boots adja?

Cs: Nem, viszont a cég húszezer dolgozója ugyanannál a banknál van, amelynek ez akkora forgalmat generál, hogy cserébe biztosítja ezt a jelentős, kamatmentes hitelt.

S: Általában mennyi ideig maradnak kint?

Cs: A minimális szerződési idő két év. Ennek több oka van: egyrészt, mert a munkaadónak ennél kevesebb nem éri meg, kell egyfajta megtérülési idő. A másik ok, hogy te kikerülsz egy gyógyszertárba, ott az első három hónapban gyakornokként működsz – akkor is, ha történetesen tizenöt év tapasztalata van a hátad mögött -, és kell némi idő ezen túl is, amíg megtanulod a rendszert, megismered a patika betegkörét.

S: Ebben a három hónapban gondolom, van egy oktató gyógyszerész.

Cs: Természetesen. Kap az ember egy oktató gyógyszerészt, hozzá bármikor lehet fordulni. Viszont ez az oka annak, hogy néha nem feltétlenül ott kezd dolgozni az ember, ahová szerződött, mert igazodni kell ahhoz, hol van éppen szabad tréner.

S: Ők angolok?

Cs: Nagy eséllyel indiaiak vagy lengyelek. Akár németek vagy portugálok is... Az angolok nem szívesen mennek gyógyszerésznek.

S: De miért?

Cs: Mert úgy vannak vele, hogy ugye a gyógyszerészet náluk egy aktív gyógyítói szakma, de aki aktívan akar gyógyítani, sokszor inkább orvosnak áll. Mert akkor közelebb van a páciensehez, közelebbről tud neki segíteni. Másrészt pedig éveken keresztül mesterségesen leszorították a képzett gyógyszerészek létszámát, és most fut ki az utolsó „teljes" generáció. Harmadrészt pedig a gyógyszerészet náluk is jelentős nőtöbblettel rendelkező szakma, és a hölgyek természetesen elmennek szülési szabadságra, gyermeket nevelnek... és annak dacára, hogy ez nem egy hosszú távú hiány, ezt a kiesést is pótolni kell.

S: Angliában a nagy patikaláncok és a kis magán-gyógyszertárak megélnek egymás mellett?

Cs: Ott most fejeződtek be a felvásárlások, a piac 80%-át láncok uralják. Ennek 25-30%-a Boots-é. Ők a legnagyobbak.

S: Mire számíthat, aki kimegy? Hol kap munkát, kisvárosban, vagy faluban, vagy…?

Cs: Londonban soha. Erre egyébként a jelentkezési lapon rá is kérdeznek: az ország melyik részébe mennél a 6-8 régióból, mekkora városba (bár a lépték más, náluk a kisváros olyan százezres lélekszámú). Utána jön a kérdés: milyen gyógyszertárba szeretnél menni? Nagy legyen vagy kicsi, forgalmas vagy csendes? Ezek alapján próbálnak helyet keresni, és 2-3-at ajánlanak fel végül. Abból mindenki maga választhat a saját prioritása alapján. 1-2 hét múlva kell választani, nem kell elkapkodni.

S: Mi az a nyelvtudási szint, ami alatt semmiképp sem érdemes próbálkozni?

Cs: Középfok. Azzal már el lehet boldogulni. Nyelvvizsgára szükség van, ez általában garantálja, hogy zökkenőmentesen lemenjen az interjú…

S: És a mindennapi kommunikációban? Mondjuk egy newcastle-i bányász bácsi akcentusa meg tudja izzasztani az embert.

Cs: Abszolút. Viszont van a Bath-i Egyetem nyelvvizsgája, a UBELT, melyen 3,0 átlagot kell elérni. Ez egy felső középfokú, egynyelvű nyelvvizsga. Négy részből áll, de a hallás utáni és a beszédkészségi feladatok kapják a nagyobb súlyt. Ez valamennyire felkészít, illetve a gyakorlatban gyorsan belejön az ember az anyanyelvi angol megértésébe.

S: És az, hogy az út másik oldalán kell vezetni, okoz-e problémát? Jellemző-e az, hogy a magyar gyógyszerészek kocsit bérelnek?

Cs: Jellemző, mert az állások harmadában-felében az embernek több patikában is szolgálnia kell egy héten (relief pharmacist). Ekkora a hiány. Ehhez pedig kell az autó. Viszont jó dolog, hogy kompenzációként jár egy mérföld-kvóta, függetlenül attól, milyen fogyasztású autóval teszed meg az utat. Az első egy hét elég rázós, nagyon kell koncentrálni, de utána belejönnek.

S: Gondolom, ott is jellemző, hogy a fizetés mellett egyéb juttatások is járnak.

Cs: Pontosan, példa erre, hogy a cég dolgozói a Boots saját márkás termékeire 22% kedvezményt kapnak, a többire 11,5%-ot. Kapnak még egyéb bónuszokat, utazási kedvezményeket, ingyen konditerem-bérletet… ösztönző metódus van. A fizetés az első évre be van betonozva, viszont a második évre már lehet följebb tornászni, főleg, ha még tervezel hosszabbítást. De ettől függetlenül is lehet kapni emelést. Aki komolyan gondolja, előrébb is léphet a ranglétrán. A lehetőség adott, rengeteg hely van, senki nem fogja lekönyökölni a másikat, mert nem volna értelme! Aki akarja, öt éven belül akár area manager is lehet – ez azt jelenti, hogy több gyógyszertárat felügyelhet.

S: És hogyan fogadják az angol betegek a magyar gyógyszerészeket?

Cs: Közhely, hogy az angolokat jégfal veszi körül, de azért ez is relatív… járt nálunk a múltkor egy hölgy a Boots-tól, aki nagyon közlékeny és kedves volt. Nem feltétlenül olyanok, mint amilyennek innen, kívülről látjuk őket. Aki köztük él, sokszor nagyon szimpatikusnak találta őket. A közösségi szellemhez egy adalék: az említett hölgy mesélte, hogy egyszer elszólta magát egy patikában, hogy érkezik majd hozzájuk egy portugál gyógyszerészhölgy. Annyira megörültek és úgy várták, mint a Messiást, egyrészt mert jól fog jönni a segítő kéz, de nem csak ezért: azóta kiderült, hogy a patika munkatársai leosztották maguk között, melyik héten ki fog neki programot szervezni. Aki ügyes és szereti a szakmáját, azt jó eséllyel nagyon megszeretik. Persze az nem várható, hogy minden zökkenőmentes legyen, némi empátia szükséges például ahhoz, hogy a betegekkel megértesd, hogy te, az új gyógyszerészük egy darabig nehezebben fogod érteni őket,

vagy gyengébben beszélsz majd angolul. Persze mindig ott van az a bizonyos problémás 10%, de az ostobák aránya minden országban egyforma... Ezzel nincs mit tenni, meg kell próbálni mindent a helyén kezelni. Van, amit magyar fejjel nehéz felfogni és szakmailag kezelni: például a tizenéves lányok jellemzően annyi fogamzásgátlót szednek, hogy teljesen felborítják a hormonháztartásukat – többek között ezt emelték ki azok, akikkel beszéltem. Elég sok történetem van, mert a hazatérők le szoktak ülni velem egy-másfél órára, és elmesélik az élményeiket... ezért látom a dolgokat az ő szemükkel.

S: A nemzeti ünnepek náluk is munkaszünetet jelentenek? A patikákban is?

Cs: Igen. A Boots-ban tudtommal nincs 24 órás patika, legalábbis a külföldi gyógyszerésznek nem ajánlják fel, akkora stresszt jelent. Erre a kinti, abban a szellemben nevelkedett szakember kell. Egyébként a szabadnapok száma természetesen adott, ezekkel kell gazdálkodni a hazalátogatásokhoz. Ezért sokan fogadják kinn a barátaikat hétvégére vagy ünnepnapra. Fapadossal nem a világvége.

S: Még a nyelvtudásról annyit, hogy az interjúhoz valamennyi szakmai nyelvet ismerni kell.

Cs: Mindenképpen. A UBELT is részben szakmai. A hallás utáni megértés szövege szakmai szokott lenni.

S: Gondolom, hatástani vagy gondozási jellegű.

Cs: Igen. Ehhez megtalálhatók könyvek a felkészüléshez, melyeket a mi cégünk forgalmaz Magyarországon: például a „Minor Illness or Major Disease?" – a magyar címe „Enyhe kórkép, vagy súlyos betegség?". Ezekből lehet készülni, biztosítani a szaknyelvi felkészültséget.

S: De ha van egy stabil középfoka valakinek, az elegendő alap ahhoz, hogy megtanulja a szakszókincset.

Cs: Nagyon gyorsan. Biztosítunk nyelvi képzést, elindítottuk a CALC (Careers and Language Centre) nyelviskolát. Az Interneten megtalálható, ennek keretein belül biztosítjuk a felkészülést a nyelvvizsgára és az interjúra is.

S: Aki túljutott ezeken, az már sínen van?

Cs: Gyakorlatilag igen. Egy apróság van még: az angol hatóságnál regisztrálni kell magadat, itthon az EEKH-tól kikérni a papírokat, azokat kiküldeni az angol gyógyszerészi kamarának, akik ez alapján eldöntik, felvesznek-e. Ez még egy buktató lehetőség az interjú után, igaz, hogy nagyon elenyésző százalékban, de előfordulhat, hogy valakit elutasítanak.

S: De ha visszautasítják az embert, akkor lehet újra próbálkozni, nincsen „feketelista"?

Cs: Nincs, ha az illető mondjuk két év múlva megfelel a kritériumoknak, akkor minden további nélkül vállalhat munkát. Ilyen szempontból teljesen nyitott a kamara, csak nehézkes a regisztráció. Utána 3-5 hónap kell, mire utazhat az ember. És persze Magyarországon is van, amit el kell intézni, fel kell számolni, még ha csak két évre megyünk is...

S: Azt hiszem, lassan lejár az időnk. Van még valami, amit nem kérdeztem meg, de kiemelnél?

Cs: Az interjúról mondanék még annyit, hogy nem kell tőle félni: arra megy ki a játék, amit tudsz, nem arra, amit nem. Ha hibázol, de javítod magad, az jó! És mindenkit biztatnék a nyelvtanulásra, a már meglévő tudás ápolására. Aki az idegen nyelvet nem csak nyűgnek tartja, az előtt nagy lehetőségek nyílhatnak meg.

S: Köszönjük a tájékoztatást!

Elérhetőségek:

csaba@ateamjobs.com
www.ateamhungary.hu
www.ateamjobs.com

Staphilococcus pharmaceuticus

CJ

Morfológia. Mivel coccus, gömb alakú. Fehér sejtfallal rendelkezik. Kisebb csoportokat képez. Alkoholtartalmú táptalajra helyezve a csoportok összekapcsolódnak, és egyetlen szuperbaktériumot alkotnak. Ilyen állapotban gyakorlatilag minden ma ismert módszerrel elpusztíthatatlan.

Tenyésztés. Nehezen tenyészthető, egy generáció mindig csak 100 körüli létszámot ér el, amely az 5. generációig elérve gyakran a harmadára csökken. Miután a baktérium elérte az 5. generációs szintet, elvándorol, és a szervezet egy pontján megállapodva ún. granulómát hoz létre maga körül, és folyamatos exotoxin-termelést végez. A különösen patogén S. pharmaceuticus több granulómát is létrehozhat.

Patogenezis, patogenitás.
A legalattomosabb, legveszélyesebb ismert baktériumtörzs. Ő maga nem okoz betegséget, hanem az általa termelt exotoxinok hatnak más patogén baktériumtörzsekre és fokozza ezek ellenállóképességét, sőt, regenerálhatja és immunissá teheti őket antibiotikumok ellen.
Az exotoxin összetétele rendkívüli mértékben változhat, és még csak nem is függ a baktériumtól. Egyetlen baktérium több ezer exotoxint képes létrehozni, a legkülönfélébb formákban és összetételben, a szilárd formától a szuszpenzióval töltött lizoszómáig minden előfordulhat. Manapság egyre gyakoribbak a nyújtott hatású, illetve periodikusan felszabaduló exotoxinos lizoszómák.

Diagnózis. A Staphilococcus pharmaceuticus kezdetben könnyen kimutatható, később, ha már elérte az 5. generációs szintet, sokkal nehezebb a klasszikus módszerrel kimutatni.
Klasszikus kimutatása: a mintát alkoholos agarra visszük fel, két napig inkubáljuk füstös, villódzó színes fényű UV-lámpával megvilágított helyen, és ne felejtsük el UV-ben világító filccel felírni a Petri-csészére hogy SZOTE.
Megfigyelések igazolják hogy ez a betűkombináció (különös módon) igen nagy mértékben elősegíti a sikeres tenyésztést.
Az agaron megjelenő baktériumtelepek fehérek, mikroszkóp alatt vizsgálva, a baktériumok sejtfala köpenyre emlékeztető formájú.

Terápia. Granulómaképződés előtt könnyen gyógyítható. Érési fázisban elegendő az ETR kommunikációs transzmitter felszabadulását gátló antibiotikum alkalmazása. Gyakorlatilag ezzel az érési folyamat megáll.
Granulómaképződés után a betegség gyógyíthatatlan.

Vers II.

Csak állt ott. Állt és nézett.
Tudta ami egymáshoz sodort minket, az a végzet.
De akkor miért? Miért nem lépett?!
Szívem a torkomban. Az eszem már rég elhagytam,
és most kezébe adnám mindazt amim van.
De ő csak áll kitartóan, némán
Ezzel több tonnás súlyt helyezve énrám.
Minden múló perc nehezíti lelkem...
Talán, lehet nem is lát engem!
Közelebb lépek, de arca mit se változik
viszont tekintete jobban belém véső dik.
Mint orvos a szikével szemével oly mesterien bánik,
Mondták sokan- szívemmel csak játszik
Mondd meg nekik, nem igaz!
Állj mellém végleg!
Mozdulj!Ébredj!Indulj el kérlek!
Szenvedve a kíntól ordítva kérem:
Hagyjon hátra mindent, én is megteszem ígérem
Mintha mozdulna!igen,talán elindul!
Most veszem észre, szeméből a földre egy könnycsepp hullt
A mozdulat melynek úgy örültem
Átváltozik azzá amitől mindig is féltem.
Lassan kíméletlenül fordit hátat
És magával viszi az összes imámat
Most én állok némán, mozdulatlan
s a fájdalmam? kimondhatatlan!

Disco kultúra 2008

Roza Orsi

Mint minden rendes egyetemista, én is néha-néha ellátogatok a helyi klubokba. Első éves koromban, kikerülve otthonról minden egyes este fantasztikusnak tűnt, a függetlenség íze teljesen elbódított.

Talán öregedtem, vagy kopott a függetlenség ragyogónak hitt fénye, esetleg a világ fordult egyet, de az utóbbi időkben nem azt várom, hogy mikor kezdődik már a legújabb szám amire önfeledten bulizhatok, sokkal inkább hat át az érzés: mikor lesz már vége a számnak, hogy végre hazamehessek, vagy: vajon mennyi idő után nem illetlenség távozni? Ahogy egy éjjel ott álltam a szórakozóhely közepén és körülnéztem, teljesen áthatott az az érzés, mintha piacon lennék. Persze egy egész másfajtán....A lányok próbálják minden rejtett és kevésbé rejtett sajátságaikat megmutatni egy táncban, és sokszor a barátnőik segítségükre is sietnek, persze csupán azért, hogy elősegítsék a kedvező üzletek alakulását, persze... Míg a nők lelküket kitéve igyekeznek, a férfiak csoportokat alkotnak. A pulttámasztó klub a kedvencem. Ők múzeumban érzik magukat: mindent a szemnek, és ennyi. Náluk olyan izgalmas lehet a rivalizálás. Az nyer, aki tovább bírja…A piacon, ők általában éheznek, de azért mindent jól megnéznek, eleget téve posztjuknak. És vannak a vásárlók, akik már a portékát közelebbről is kézügyre veszik; ez a része a férfiaknak rámenősség tekintetében elég heterogén csoportot alkot. Van, aki érdeklődik/érdeklődést mutat az áru iránt, és csak később ízleli meg, és itt sok különbség az időintervallumok közt van. Van, aki már a piacon nem bír magával és késedelmet nem tűrően teszteli a terméket, ez néha elég meredek dolgokat szül… Persze vannak teljesen céltudatos vásárlók is. Bemegy, szerez, fogyaszt. Meg kell, hogy említsem, hogy ezek természetesen a sarkos dolgai egy este alatt felvonuló emberseregnek. Mégis nekem pont elég volt, hogy egy kis pihenő mellett döntsek az udvaron, persze pont beleszaladtam egy türelmetlen vásárlóba, úgyhogy a mosdó felé vettem az utam, gondoltam ott jutok egy kis levegőhöz. Persze oda meg nem lehetett bejutni, mert páran túl jól akarták érezni magukat, és nem feltétlen sikeres mindig a project, mint azt az ott látott ábra is bőkezűen mutatta. Lehet, hogy csak én vagyok a mai civilizáció egy félresikerült terméke, de olyan nagykérés a jó zene, a 20 négyzetcentiméternél nagyobb tánctér egyedenként és hello, gyere cica -nál hosszabb társalgás lefolytatása? Mi szülte ezt a viselkedési formát? A túlzott szabadság okozta kulturális rabságunkat? A 19 századi partykon, a tánc - és ez nem a mai jobbra lép, balra lép, ráz, kombinációra vonatkozik - és zenei sokféleség, a szigorú illem és a táncrend romantikája határozta meg az estéket. Ugrás. 20. század eleje, a szigor enyhült sok szempontból, de a tánc még tánc maradt, zenének még volt dallama, és a nők iránti tisztelet alig kopott. Szép lassan pedig a nőtt az egyén szabadsága, megjelentek a hippik, a modern nők, tévé, nő a kábítószer használat, és valahogy belekerülünk egy olyan disco kultúrába, ahol olyan értékrend képviselteti magát, ami nem hiszem, hogy az építő jellegű kategóriába tartozik. Azt várom, amikor felnőnek a „mai fiatalok" a disconak nevezett piacok vásárlói, és árucikkei. Mit adnak át a gyerekeiknek? S ezáltal, hogy formálják a 2032es disco világát?

Színház

József és a színes szélesvásznú álomkabát

Igaz, mint szegedi diák, illene a szegedi színház ékességeit bemutatni, viszont miután megnéztem a Józsefet, Webbernek újra sikerült elkápráztatnia. A történetet mindenki ismeri az álomfejtő Józsefről, tizenegy testvéréről és a fáraóról. Épp ezért nem gondoltam, hogy bármi újat mutathat a darab. Unalmas estének ígérkezett. A két felvonás után mégis a nevetéstől kifáradva, a színészi játékon elámulva, és a musical zenei anyagára áhítozva léptem ki a Madách Színház kapuján. Hármas szereposztású darab Szirtes Tamás rendezésében, én Nagy Sándorral és Polyák Lillával láttam, ezen kombinációért bármikor kezeskedem, de Serbán Attila és Puskás Péter is kiváló József hírében áll; Gallusz Nikolett és Ladinek Judit színészi képességeiben pedig egy percig sem kételkedem. Ha valaki egy kicsit is szereti a színházat, a musicalt, akkor ezért a darabért egyenesen rajongani fog.

Információ:

www.jozsefmusical.hu

Könyv - Agatha Christie

angol írónő
Született: 1890. szeptember 15. Torquay, Devon, Anglia
Meghalt: 1976. január 12. Cholsey, Oxfordshire, Anglia

Rengeteg új könyv jelenik meg mostanság, amelyek közt remekműveket is találhatunk, én most mégis veszem a bátorságot, és Agatha Christie-re emlékeznék meg a könyvajánlóban. A 71 könyv, 21 novellaskötet, versei és meséi ragyogó pályafutásról tanúskodnak. Egy legenda szerint a mosogatást a legkevésbé sem élvezte, bűnügyi történeteit állítólag az odakozmált ételtől tarka edények tisztogatása közben találta ki. A valóság inkább közel áll a gyógyszerészethez, ugyanis mikor megírta első könyvét – *A titokzatos styles-i eset* –, épp egy újonnan megalakult gyógyszerlaboratóriumban dolgozott, és kézenfekvő módon a halál oka sztrichninmérgezés lett a regényben. Nem csak könyveinek van két meghatározó szereplője – Hercule Poirot és Miss Marple –, hanem életének is két főhőse volt: Archibald Christie, akitől később elvált, és az ifjú Max Mallowant, a nagy szerelem. Élete második párja régész volt. Agatha sokszor elkísérte az ásatásokra Maxet, ami sok könyvéhez adott ötletet, gondoljunk csak a *Gyilkosság Mezopotámiában*-ra, vagy az *És eljő a halál*-ra. Én már 12 művét olvastam, és egy kivételével (*Úti célja ismeretlen...*) mindegyik lenyűgözött. Ha valaki még nem olvasott tőle semmit, mindenképp a *Tíz kicsi négerrel* kezdje, bár nekem személyes kedvencem Miss Marple, és így a *Rejtély az Antillákon* és a *Gyilkosság a paplakban*. Könnyen rá lehet szokni az öreg hölgy történeteire, úgyhogy csak akkor jó nekikezdeni ha van egy kis időd, mert nem könnyű letenni, az halálbiztos...

Issekutz Béla

Mivel az előző havi rejtvény túl nehéznek bizonyult, most ugyan az került bele, csak könnyített verzióban: El lehet olvasni

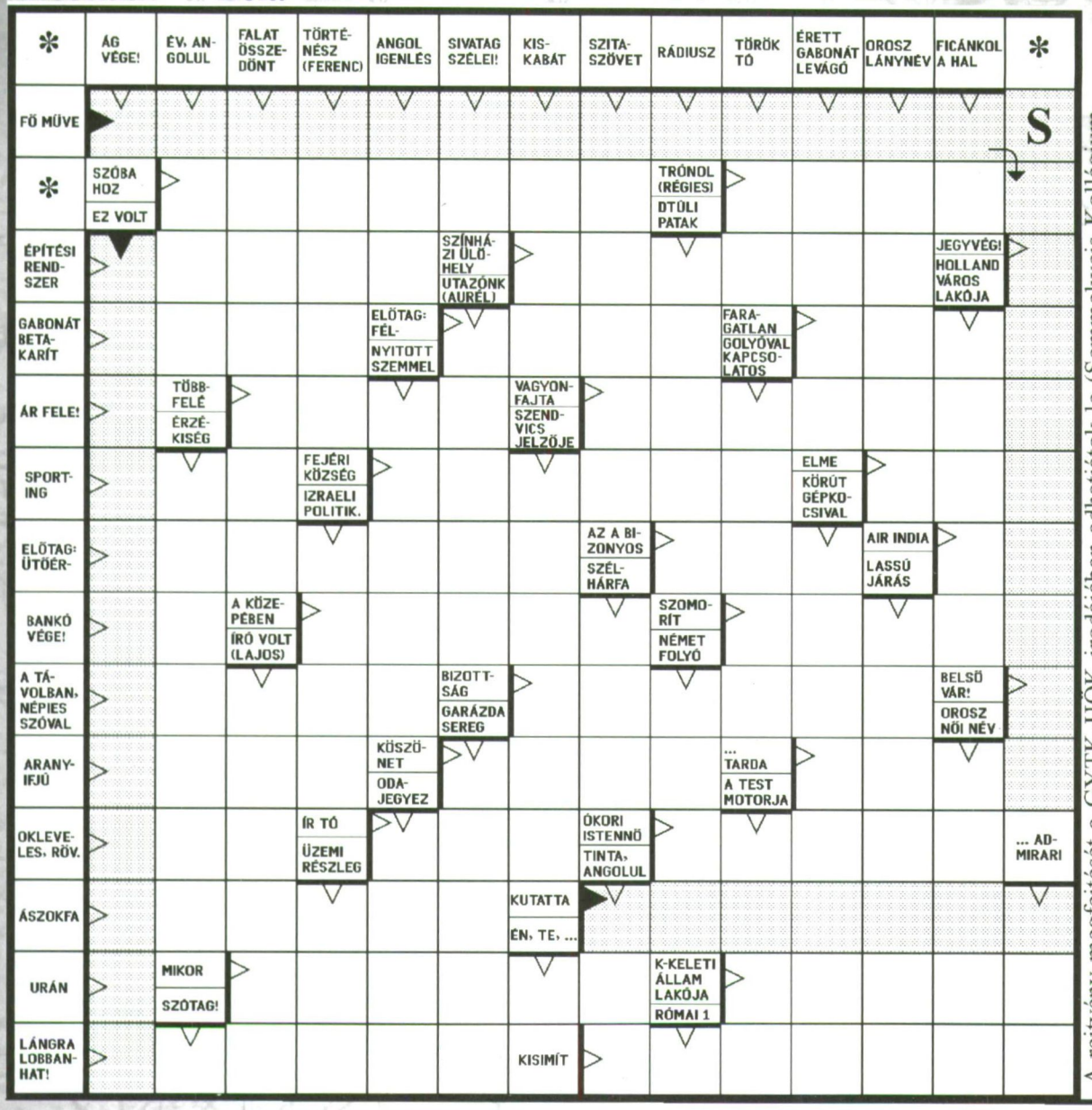

A rejtvény megfejtését a GYTK-HÖK irodájában adhatjátok le (Semmelweis Kollégium alagsora) A nyeremény átvételére szintén itt kerül sor, ami jelenleg egy kari póló egyenlő.

Kiadja: *SZEFHE 6720 Szeged, Apáthy u. 4.*
Felelős kiadó: *a SZEFHE elnöke*
Főszerkesztő: *Bitay Zsolt*
Felelős szerkesztő: *Mokán Péter*
Felelőtlen szerkesztő: *Lee*
Tördelés: Bitay Zsolt
Grafika: Merro
Alkotók: Blackwell, Faragó László (Lee), Hentes Márti, qq, Sip,
Alkotójelölt Alkotók: Goodbykitti, Indira, Holló, Feldrake, Hajnal, Posti, TRE(wo)mens, Zsana
E-mail: pulzus@gmail.com
Pulzus szerkesztőség: *6720 Szeged, Apáthy u. 4.*
Nyomdai Kivitelezés: *Csaba-Könyv Kft.*
Felelős vezető: Somogyi Attila
Pulzus: megjelenik havonta, 1500 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Kiadja: *SZEFHE 6720 Szeged, Apáthy u. 4.*
Felelős kiadó: *a SZEFHE elnöke*
Megbízott Főszerkesztő: Szűcs Henriett Diána
Tördelés: Bitay Zsolt
Grafika: Merro
Szerkesztők: Biczók Zsuzsanna, C. J., Deák Bea, Roza Orsi, Udvari Máté,
E-mail: spiritusszeged@gmail.com
Spiritus szerkesztőség: 6725, Szeged Semmelweis u. 4
Nyomdai Kivitelezés: *Csaba-Könyv Kft.*
Felelős vezető: Somogyi Attila
Spiritus: megjelenik havonta, 1500 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Hirdetésszervezés: SZEFHE és Universitas- Szeged Kht.

A lap a Mese partnere

UNIVERSITAS-SZEGED DIÁK-SZOLGÁLTATÓ KÖZPONT KHT.
Szolgáltatás felsőfokon

Következő megjelenés időpontja

Február

A Múlt

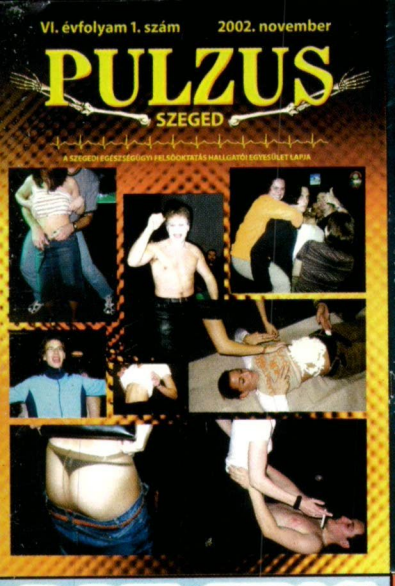
VI. évfolyam 1. szám
2002. november
PULZUS
SZEGED
A SZEGEDI EGÉSZSÉGÜGYI FELSŐOKTATÁS HALLGATÓI EGYESÜLET LAPJA

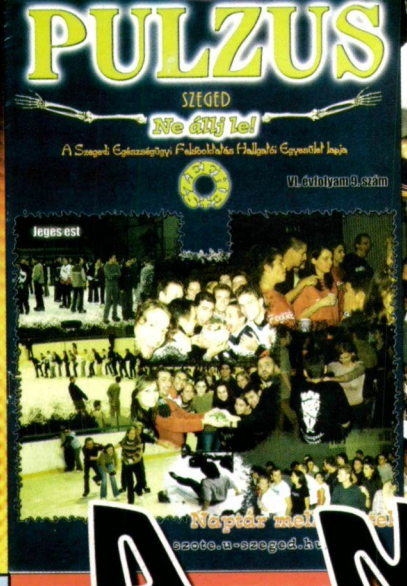
PULZUS
SZEGED
Ne állj le!
A Szegedi Egészségügyi Felsőoktatás Hallgatói Egyesület lapja
VI. évfolyam 9. szám
Jeges est
Náptár mell
szote.u-szeged.hu

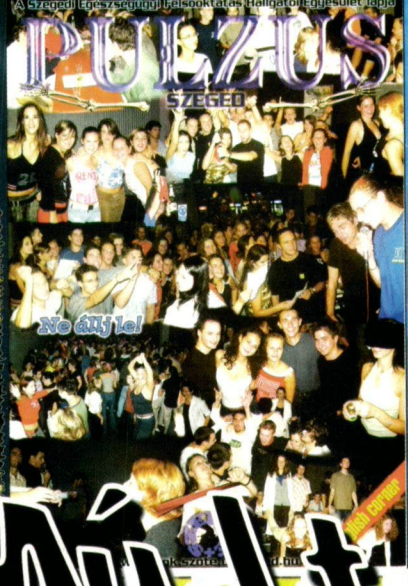
A Szegedi Egészségügyi Felsőoktatás Hallgatói Egyesület lapja
PULZUS
SZEGED
Ne állj le!

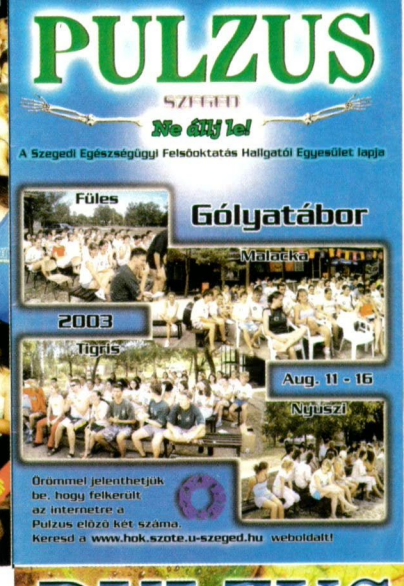
PULZUS
SZEGED
Ne állj le!
A Szegedi Egészségügyi Felsőoktatás Hallgatói Egyesület lapja
Füles
Gólyatábor
Malacka
2003
Tigris
Aug. 11 - 16
Nyuszi
Örömmel jelenthetjük be, hogy felkerült az internetre a Pulzus előző két száma.
Keresd a www.hok.szote.u-szeged.hu weboldalt!

PULZUS
SZEGED
VI. évfolyam 8. szám
Edi-Cáró különszám
2003
Ne állj le!
www.hok.szote.u-szeged.hu

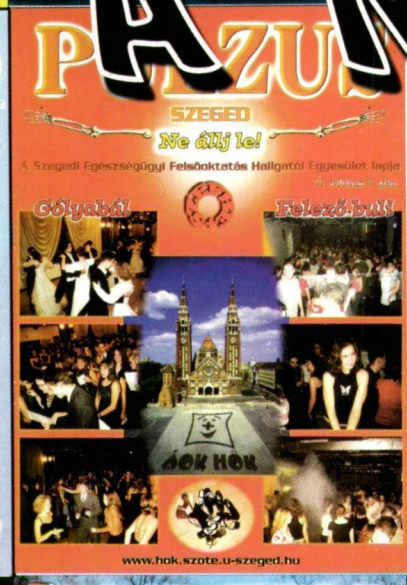
PULZUS
SZEGED
Ne állj le!
A Szegedi Egészségügyi Felsőoktatás Hallgatói Egyesület lapja
Gólyabál
Felező buli
ÁOK HOK
www.hok.szote.u-szeged.hu

SZEGED
A Szegedi Egészségügyi Felsőoktatás Hallgatói Egyesület lapja
Ne állj le!
MALÉV
VII. évfolyam 3. szám
www.mindentudas.hu
ELŐADÁSOK
2004. április-június
MINDENTUDÁS EGYETEME
www.hok.szote.u-szeged

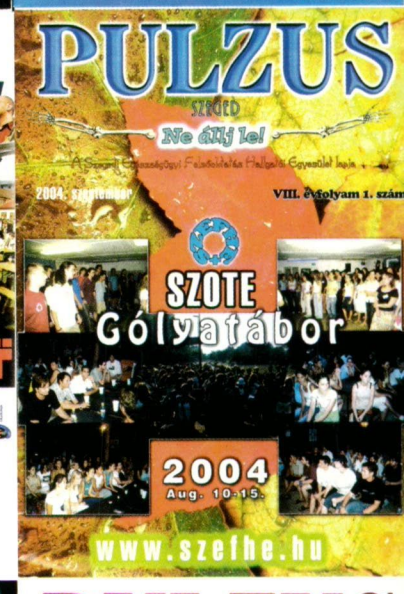
PULZUS
SZEGED
Ne állj le!
A Szegedi Egészségügyi Felsőoktatás Hallgatói Egyesület lapja
2004. szeptember
VIII. évfolyam 1. szám
SZOTE
Gólyatábor
2004
Aug. 10-15.
www.szefhe.hu

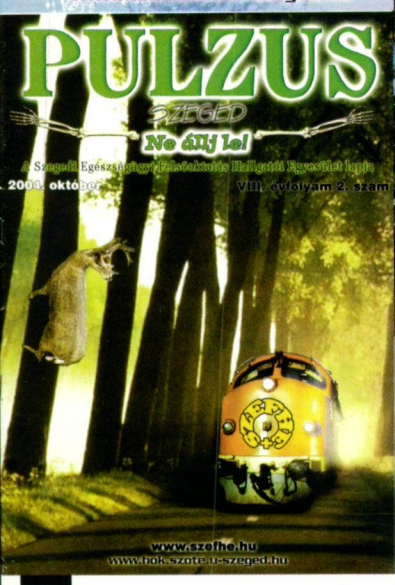
PULZUS
SZEGED
Ne állj le!
A Szegedi Egészségügyi Felsőoktatás Hallgatói Egyesület lapja
2004. október
VIII. évfolyam 2. szám
www.szefhe.hu
www.hok.szote.u-szeged.hu

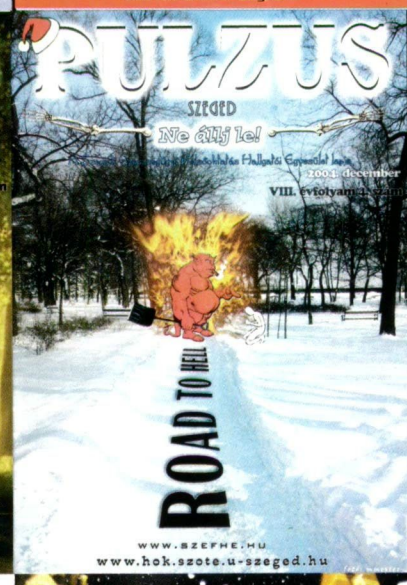
PULZUS
SZEGED
Ne állj le!
A Szegedi Egészségügyi Felsőoktatás Hallgatói Egyesület lapja
2004. december
VIII. évfolyam 4. szám
ROAD TO HELL
WWW.SZEFHE.HU
www.hok.szote.u-szeged.hu

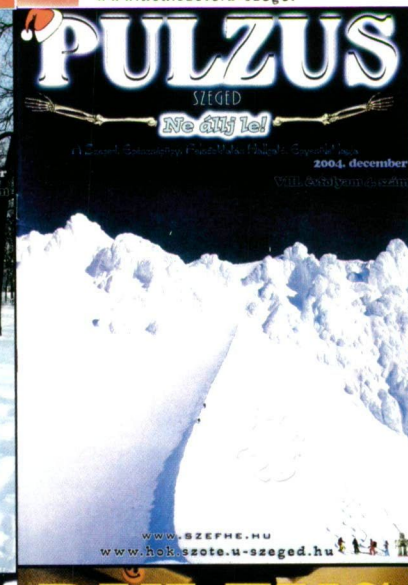
PULZUS
SZEGED
Ne állj le!
2004. december
VIII. évfolyam 4. szám
WWW.SZEFHE.HU
www.hok.szote.u-szeged.hu

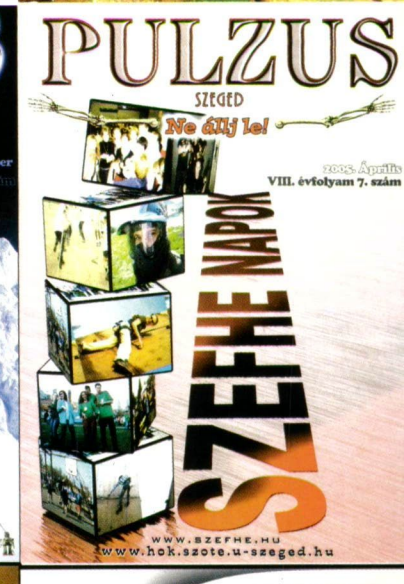
PULZUS
SZEGED
Ne állj le!
2005. Április
VIII. évfolyam 7. szám
SZEFHE NAPOK
WWW.SZEFHE.HU
www.hok.szote.u-szeged.hu

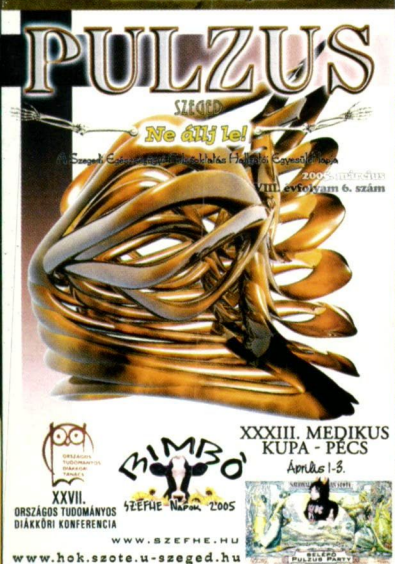
PULZUS
SZEGED
Ne állj le!
A Szegedi Egészségügyi Felsőoktatás Hallgatói Egyesület lapja
2005. március
VIII. évfolyam 6. szám
XXXIII. MEDIKUS KUPA - PÉCS
Április 1-3.
XXVII. ORSZÁGOS TUDOMÁNYOS DIÁKKÖRI KONFERENCIA
BIMBÓ
SZEFHE NAPOK 2005
WWW.SZEFHE.HU
www.hok.szote.u-szeged.hu

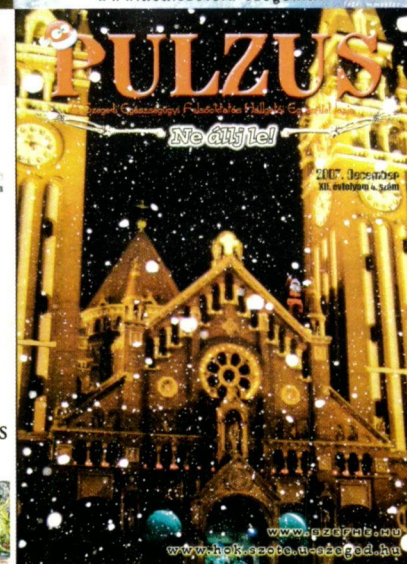
PULZUS
A Szegedi Egészségügyi Felsőoktatás Hallgatói Egyesület lapja
Ne állj le!
2007. December
XII. évfolyam 4. szám
www.szefhe.hu
www.hok.szote.u-szeged.hu

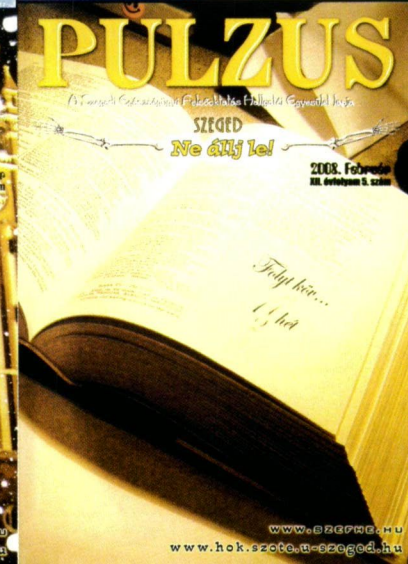
PULZUS
A Szegedi Egészségügyi Felsőoktatás Hallgatói Egyesület lapja
SZEGED
Ne állj le!
2008. Február
XII. évfolyam 5. szám
Folyt kör...
Ugyanott
WWW.SZEFHE.HU
www.hok.szote.u-szeged.hu

PULZUS
2008. Október
SZEGED
XII. évfolyam 8. szám
Ne állj le!
SZENZÁCIÓ!!!
A Médiafelügyelet engedélyezte a Spiritus Pulzus fúziót!!
Sikertelen hívás
Automata „gyógyszerészek"
Hibák csütörtök estére
www.hok.szote.u-szeged.hu
www.hok.pharm.u-szeged.hu
www.szefhe.hu

PULZUS

Itt vagyunk!

Hosszas defibrilláció után visszatért a Pulzus. Az egyetemi lap hánytatott múltja után reméljük sikerül havi rendszerességgel, (köszönhetően az új Triodena (tablettának) megjelentetnünk ezt a diákság minden igényét kielégíteni szándékozó újságot.
Várjuk ötleteiteket és kívánságaitokat, melyeket a HÖK-irodában adhattok le, vagy eljuttathatjátok bármely munkatársunknak. Mindemellett várjuk írni és szerkeszteni vágyó diákok jelentkezését. (A HÖK-re adjátok be egy papíron, hogy mit szeretnétek csinálni és hol lehet elérni benneteket.) Szeretettel fogadunk minden írást, verset, rajzot, grafikát és az újságban megjelenő jó sztorikért még tiszteletdíjat is fizetünk!

A szerk.

Minden olvasónknak boldog karácsonyt és kellemes új évet kívánunk!